

V. Crivăț

Biblioteca Centrală
"Măgura"
Hunedoara-Deva

SERVICIUL APROVIZIONĂRII



STRUNGURILE : — Poftă bună, șefule ! Dar gustarea noastră de azi unde-o fi ?

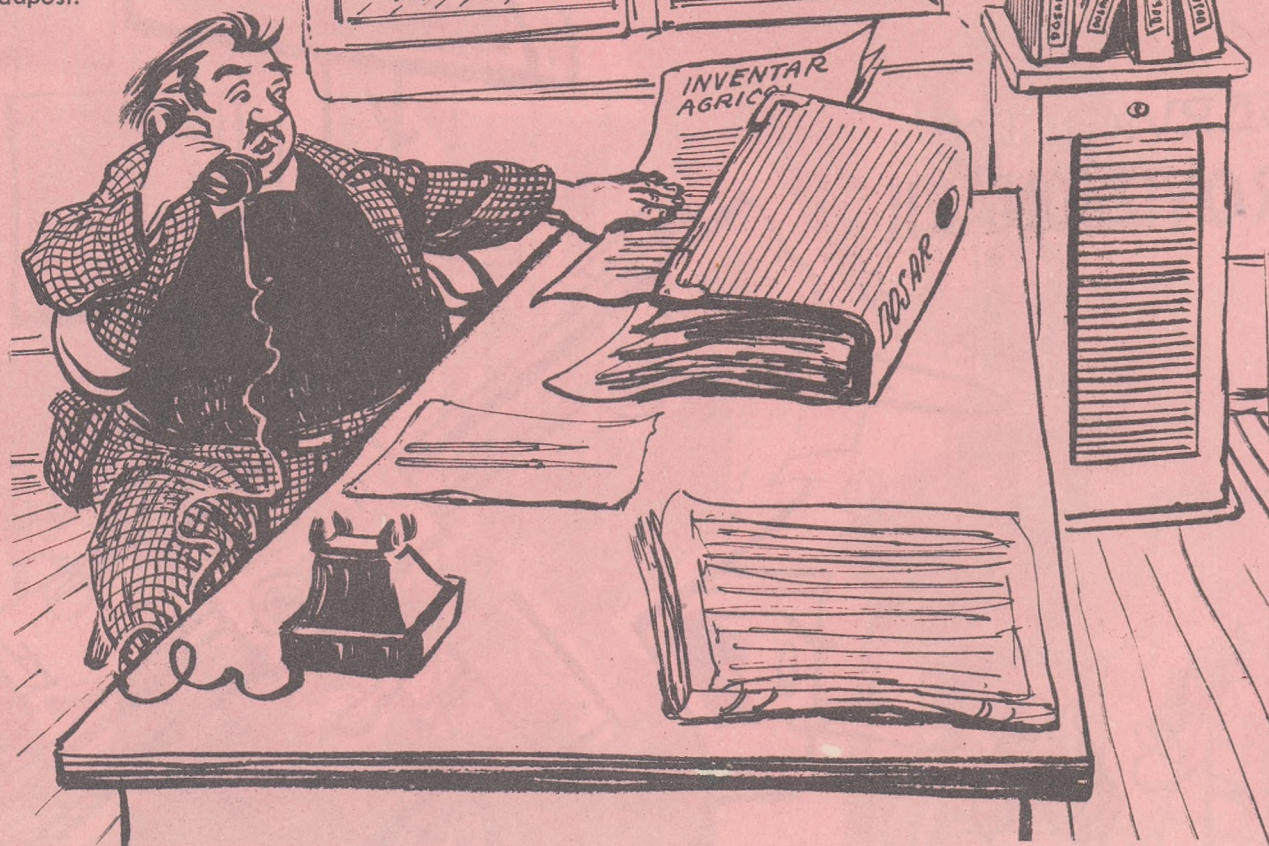
Desen de V. Crivăț

urzica

ANUL IX ★ Nr. 22 (193) ★ 20 DECEMBRIE 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

ADĂPOSTIREA INVENTARULUI

— Dacă am luat măsuri
pentru adăpostirea in-
ventarului? Desigur, în
acest moment lucrăm...
la adăpost.



Desen de M. Gion

RODICA TOTH și DAN MANOLESCU

Prin Căminele studentești

Îndeplinim o veche dorință a noastră. De data aceasta vă invităm, dragi cititori, în căminele studentești. Întrebări să nu ne puneți. S-ar putea să ne distrațeti atenția. Și acum să pornim la drum!

Ne aflăm în

Blocul căminului „Carpați”, la aproximativ 9 etaje altitudine, de unde contemplăm înalta altitudine din partea administrației Universității „C. I. Parhon”, care a plouat la timp cu fondurile necesare amenajării. Astfel, întreg căminul a fost zugrăvit și vopsit, saltelele au fost schimbate, lenjeria reînnoită. După cum se vede, căminul „Carpați” este într-adevăr un munte de... realizări.

Totuși, pentru acei care doresc să-l viziteze mai amănunțit, „Urzica” ține să dea câteva indicații deoarece s-ar putea să treceți pe lângă unele aspecte interesante fără să le observați.

Atențiune, pronosportivi!

Dacă aveți drum pe la poalele „Carpaților”, unde își are sediul agenția „Pronosport” este bine să circulați cu prudență deoarece s-a constatat că terenul este foarte periculos. Ultimul accidentat a fost tovarășul Marina Ioan din Sibiu, care în seara zilei de 27 octombrie a. c. a poposit „în regiunea” amintită, având în mână Buletinul nr. 43914. În clipa în care fericitul cetățean a exclamat: „Ura! Am 11 rezultate exacte!, de la unul din etaje a țâșnit o cascadă de apă care a udat din belșug atât veșmintele cetățeanului, cât și Buletinul... norocos.

S-a constatat astfel că ploaia buclăcașă neprevăzută de buletinul meteorologic este un produs al lipsei de disciplină și de bun simț.

La fereastra unde doarme o pisică...

nu este un cîntec, este o constatare. Odată intrați în căminul „Carpați” aveți ocazia să întâlniți gingașe pisici negre, dintre care una a putut fi observată zilele trecute și în camera nr. 31 de la etajul 5. Aceste drăgălașe animale dețin rolul de mascotă și au darul de a aduce noroc în timpul semănărilor și examenelor la care stăpînele sint mai puțin pregătite. Pînă în clipa de față nu se știe ce calificative va lua pisica. De stăpîna sintem siguri...

La pomul lăudat...

Vă atragem atenția că în „Carpați” nu există nici un pom, și încă lăudat. În cazul cînd în lipsa cuferele-pomi veți vrea cu tot dinadinsul să vă agățați hațnele, nu e recomandabil să vă agățați de promisiunile făcute de administrație, deoarece s-au dovedit a fi foarte puțin rezistente.

Un sport sănătos

Să facem acum cunoștință cu cel mai bun alpinist al căminului „Carpați”. Este vorba de medicul dispensarului, tov. dr. Ochin, care, în cluda vîrstei, nu pregetă să urce pînă la cele mai înalte piscuri ale datoriei.

Trecînd peste cele opt ore de lucru și cu toate că în incinta căminului există un dispensar, fie că-i dimineața sau seară, doctorul Ochin urcă și coboară în camerele unde se află studenți bolnave.

Și, prin atenția cu care tov. Ochin își îngrijește pacientele, obține totdeauna rezultate... sănătoase.

După puțin timp lată-ne sosiți la

Căminul nr. 1 (Călărași)

În camera nr. 117 de la etajul 2, unde am intrat de prima dată parcă atrași de un magnet, au locuit de-a lungul anilor fel de fel de... ani. Anul acesta domiciliază aici anul IV Matematică. Băieții de la 117 s-au făcut cunoscuți în istoria... căminului prin elaborarea teoriei „Cînd pe o suprafață (de locuit) se menține curățenia, toate unghiurile (colțurile)... strălucesc”. Și teoria lor nu-i numai teorie... e realitate. O realitate care are „rădăcini pătrate” bine înfipte într-un „cerc” de gospodari.

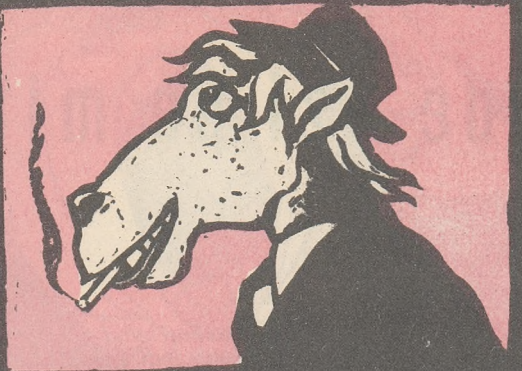
Covorul fermecat!

Pentru că un studiu atent merită să se acorde camerii nr. 60 de la parter, o vom vizita, bineînțeles, cu o deosebită atenție. În această încăpere Breteanu Nicolae, Clurea Ioan, Petrescu Aneste, Pavlovici Constantin, Prasan Traian și Vasiliu Nicolae, toți șase studenți în anul V la Filozofie, au discutat în seara zilei de 31 octombrie a. c. atitea probleme și au mestecat atitea semințe încît nici nu au observat cînd s-a acoperit toată podeaua cu un fermecător covor de coji... de floarea-soarelui, calitatea I-a, prăjite și fără sare. Dimineața, după ce s-au trezit, n-ar fi fost nici o... filozofie să le stringă, dar știînd probabil că venim în vizită la cămin s-au grăbit să plece.

Plecații au fost, dar s-a aflat... și încă cu lux de amănunte. Am fost cam indiscreți, nimic de zis! Dar cel puțin putem spune că ce-am văzut nu-i de uitat. E de notat!

Desen de Godell

A fost odată
un cal năra-
vas



...Un an a
fost gestio-
nar și



a devenit...
zebră!



GODELL

Sfaturi

PENTRU CEI CARE SPUN ANECDOTE

A ști o anecdotă nu înseamnă nimic. A ști s-o spui e totul. O anecdotă proastă e ca o nenorocire, nu vine niciodată singură...

Nu există anecdote noi. Există anecdote uitate.

Peștele de la cap se strică. Anecdota de la coadă.

Anecdota e ca o ședință. Cu cât e mai scurtă, cu atât e mai bună.

A nu spune o anecdotă decolțată unei femei înseamnă tact. A o spune e tactică.

Nu povestești anecdote persoanelor cu prozeze dentare. Se tem să ridă.

Nu există anecdote stupide și anecdote inteligente. Atributul e al celor care le spun.

Nu vă notați niciodată o anecdotă. Cele care se uită își merită soarta.

Nu spuneți o anecdotă frizerului. El așteaptă cu totul altceva de la dumneavoastră.

Anecdotele sînt ca bucatele. Cînd sînt cam pîperate, consumatorii tușesc și se roșesc

Pentru a face un subaltern să ridă nu e nevoie de o anecdotă. Există și prime.

Nu vă lăsați soția să ridă prima după ce ați spus o anecdotă. E ca referința unei rușe de pe o autobiografie. Mai mult strică.

Nu vă încredeți prea mult în atenția celor care vă ascultă anecdota. De obicei femeile care abia așteaptă să terminați ca să spună ei „una bună”.

Cîne ar trebui să editeze o carte de anecdote? C.F.R., ul. 90 la sută dintre ele se petrec în tren.

O femeie poate fi salvată de la înec dacă e trasă de păr. O anecdotă nu.

O anecdotă e ca o balerină. Virtuozitatea ambelor constă în poantă.

Am cunoscut pe cineva care ridea la toate anecdotele. Era surd.

RADU STĂNESCU

Ce a pățit bietul... PAT!

Pentru că vizitatorul îi șade bine dacă vede multe îl vom conduce în camera nr. 113 de la etajul I. Aici se află expusă o adevărată operă de artă. Ea a fost executată de Bănescu Mihail și Rogobete Constantin din anul II Fizico-Matematici, ambii buni cunosători doar ai ultimei părți din principiul „nimic nu se pierde, totul se transformă”!

Cu un simplu flerăstrău, așadar cu mijloace rudimentare, ei au tăiat dintr-un pat de lemn destinat, precum se știe, aceluiași scop ca și celelalte paturi din incinta căminului, câteva minunate... rafturi suplimentare pentru dulapul lor. Cei doi meșteri au întâmpinat multe greutăți pînă au găsit un flerăstrău cu dinți ascuțiți și au trecut prin nenumărate emoții pînă au reușit să înlăture resturile rămase din patul folosit drept materie primă pentru rafturi. Totuși, ei nu s-au descurajat. Au mers înainte, aducînd astfel ceva nou în evoluția utilizării... patului.

Efortul pe care l-au depus constituie un adevărat sacrificiu... în inventarul căminului! Lucrarea însă nu a fost cunoscută multă vreme. Pînă la urmă ea a ieșit din anonim cu prilejul unor cercetări... ocazionale și a fost apreciată ca fiind rezultatul unui studiu care depășește indicațiile din manualul „Mîini îndemnatice” l... cu mult. Chiar cu prea mult!

În fine, în fața noastră se află tăcut și impunător

Căminul nr. 6

situat în plin centrul orașului, pe strada Doamnei. Întîi vă vom duce la baie. Nu ca să vă spălați, ci ca să vedeți un duș cu sită, unul fără, unul cu... unul fără... și așa mai departe pînă o să se termine... cu această neglijență. În orice caz, după un duș ca ăsta, serviciul administrativ nu se poate să nu treacă la fapte. Dar să ne grăbim, deoarece timpul trece și în baia pe care o vizităm nu se poate sta prea mult. E riscant! Instalația de gaze de la cazanul de apă caldă răsuflă lung... cam de o lună-două... ușurată de vreo garnitură. Și pentru că aici miroase... a lipsă de întreținere, este de dorit să se deschidă larg ușa... ca să aibă loc să intre, cînd o veni, (?) echipa de reparații.

Să pășim acum în spațiul... surprizei. Aceasta este denumirea dată camerelor 2 și 4 ale căror ziduri, cîteva studenți le-au făcut, din proprie inițiativă... albe ca varul. Adică le-au zugrăvit. Exemplul lor merită, negru pe alb, toată lauda. Mergînd mai departe, ajungem în fața ușilor nr. 6, 7 și 8 unde se cade să ne oprim cîteva clipe. În dosul lor (al ușilor, nu al clipeilor) planează semne de întrebare. Pînă azi nu se știe (în afară de cei din cămin) cine a reparat dulapurile

și paturile din aceste dormitoare. Unii spun că Săvoică Eronim Popescu Nicolae, Mihaescu Gabi și Poștărița Vasile din anul V Istorie. În sfîrșit, dacă nu e... altfel, e o... istorie frumoasă.

Ultima vizită am rezervat-o

Căminului nr. 2 (Matei Volevod)

Din acest moment intrăm în domeniul istoric. În primul rînd vă prezentăm fațada și interioarele căminului, amintire de pe vremea volevodului a cărui denumire o poartă. Pentru felul în care a fost păstrată patina vremii, trebuie aduse mulțumiri celor care, avînd un deosebit cult pentru antichități, au luptat cu îndrăjire împotriva mentalității unor nepricepuți ce propuneau ca întreg căminul să fie zugrăvit, vopsit, ba chiar și transformat unele încăperi.

O adevărată tradiție

Dulapurile cărora trebuie să li se acorde importanța cuvenită, avînd în vedere zgîrîturile, vopseala crăpată, ca și lipsa unor încălțători, s-a constatat din scripțe că nu datează din zilele noastre. Și în această privință au existat oameni lipsiți de gustul tradiției, care l-au propus tovarășului administrator Sibînescu înlocuirea dulapurilor vechi cu cele noi, care stau întoarse cu fața la perete, pe coridoare. Bine că nu au fost luați în serios și tradiția a rămas... tot fără înculetoare.

Piatra de încercare

În incinta căminului am găsit și cîteva obiecte de muzeu. Sînt saltelele. Originea lor obscură se pierde în negura vremurilor. Cei mai mulți dintre studenții susțin că ar fi din epoca de piatră. Administrația susține că nu s-a chiar așa de tari, precum se... simte. Numai saltelele sînt în imposibilitate să mai susțină ceva.

La ieșirea din cămin ne-am întîlnit cu un

Student grijuliu

în persoana tovarășului Marcov Milenko, student în anul II la Filologie, și președinte al comitetului de cămin, care se comportă ca o adevărată... mamă. Se scoală la ora 4 și pregătește focul pentru cea, controlează băile, curățenia în camere și mîncarea la cantină. Se poate spune că tovarășul Marcov trece cu succes toate examenele... vieții din cămin.

Și acum, după ce am trecut prin aceste cîteva cămine, se cuvine să ne retragem, mulțumînd gazdelor pentru bunăvoința cu care ne-au arătat realizările.

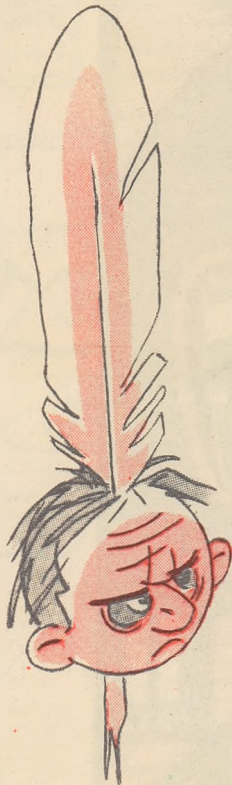
Pentru lipsurile arătate de noi, se cuvine să le dorim grabnică luare de măsură.

Nu lăsa treaba de azi pe mâine

Aceasta este tema
Pe care subsemnatul va trebui să scrie
Chiar azi o fabulă sau poezie.
Deci să vedem cum atacăm problema
Cît mai abil, cît mai artistic
Și, se-nțelege, cît mai umoristic.

In fond nu mi se pare prea ușor
Să aleg un fapt concret din viața mea
Pe care să brodez, subtil, ceva
Educativ și moralizator.
Apoi va trebui să fiu atent
Să nu apar ca prea inteligent
In cele ce intenționez a spune
Căci unii critici se vor indispune
Și vor țesu pe dată din mutism
Etichetînd drept „abstracționism”
Ca de obicei, sau „lipsă de căldură”
Tot ce nu-i pe șablonul „mură-n gură”

In consecință, mă gîndesc să bat
In veșnicul model de birocrat
Cu mînecuțe, îndoit de șale
Peste hîrtoagele domniei sale
Și care, bineînțeles, te-amină
Intîi o zi, apoi o săptămînă



Dină-n momentul cînd o imanență
Îl readuce din indiferență,
Drept care birocratul meu devine
Un om care muncește foarte bine.
Nu, hotărît nu vreau să mă decid
Să-nchin acestui subiect stupid
O poezie. Nici un vers măcar.
Mă duce gîndul pe la Aprozar,
Pe urmă pe la centrele de piine
Acolo unde marfa-n galantar
Cînd nu se vinde azi e proaspătă mîine.

Mă uit în jur, combin, mă străduiesc
Să prind un fir pe care nu-l găsesc,
Un fir de subiect, puțin umor
Educativ și moralizator.
Zadarnic, străduința mea e vană,
Mă simt ca o motocicletă-n pană,
Cu cauciucurile dezumflate
Sau ca o limuzină fără roate,
Ca o bujie fără de scînteie...

Ah! Eprica! Mă-ncearcă o idee!
In fine, o idee minunată:
Voi scrie poezia altă dată.

Desen de V. Crivăț



— Și dacă o mai minți vreodată pe bunicuța, îți dau cuvîntul meu că are să-ți crească un nas mare, mare și roșu!

Cele mai bune înregistrări ale înțepirilor „Electro-record” nu se găsesc pe piață...

— E tot ce vă pot promite...

Desen de
H. Guttman



Birou c

SADI RUDEANU

DIRECTORUL: Tovarăși! dat fiind că înțepirile noastre ocupă un spațiu localitiv prea mare, adică un bloc întreg, chiar acum am primit o adresă de la sfatul popular prin care sîntem invitați să eliberăm jumătate din el. Mai ales că, iată, scrie aici, asta e un bloc de locuințe: cu băi, cu dependințe. Așa că eu zic să discutăm, să analizăm, să comunicăm ministerului nostru.

FUNCȚIONARUL: Și să nu ne mutăm.

Cum o să eliberăm noi o jumătate de bloc?

FUNCȚIONARUL II: Eu zic să facem ca ăia de la gheață, să eliberăm o jumătate de bloc de mărimea unui sfert!

DIRECTORUL: Nu, tovarăși, trebuie să fim realști! Adevărul este că prea ne-am întins! Nu vedeți? La fiecare secție avem cite un bufet, în camerele de bucătărie! Vine un bufet la 20-25 de oameni!

FUNCȚIONARUL I: Bine, să le dăm bucătăriile!

DIRECTORUL: Un moment, un moment, nu se poate. Uite, o să începem chiar cu mine! Trebuie să comunicăm la minister propunerile noastre! Eu, de exemplu, ocup camera aceasta foarte mare, alături e un hol, vestiarul, bucătăria și baia care stau degeaba! Aș putea să lucrez într-un spațiu mai mic!

FUNCȚIONARUL I: Dumneavoastră! Dumneavoastră un spațiu mai mic? Dar cîți directori avem noi, tovarăși? Unul.



...La tribună : Turuie gură...



... La mașină : Cască gură!...

Desen de Nell Cobar

acces la baie

Unul singur! Și să-i luăm spațiul? Dar ce, n-are voie omul să aibă o baie la casa lui?

DIRECTORUL: Da, dar vezi, eu o am la birou!

FUNȚIONARUL II: Și ce, strică o baie la birou? Dacă se întâmplă vreodată să nu mai funcționeze baia acasă, unde faceți dumneavoastră, în calitate de director, o baie? Se poate? Sau pe urmă, dumneavoastră primiți aici tovarăși cu munci de răspundere, în control, în verificare! Dacă-i vine unuia chef de un duș? Unde-l trimiteți? La Baia Centrală? Nu! „Poftiți tovarășe! Alături! Aveți un duș!” Și orice tovarăș cu orice fel de muncă de răspundere se înmoaie la duș! Vorba aia, după un duș, altfel vorbești!

FUNȚIONARUL I: Sigur! Eu mai sînt de părere că orice tovarăș vine la dumneavoastră, e bine să-l invitați mai întîi la duș! Chiar trebuie să organizăm încă un serviciu!

DIRECTORUL: Ce serviciu?

FUNȚIONARUL I: Un serviciu de prosoape!

FUNȚIONARUL II: Nu, tovarășe director, de la dumneavoastră nu se poate lua nimic! Nici camera, nici holul, nici vestiarul, nici baia!

DIRECTORUL: Tovarăși, eu sînt mișcat de grija dumneavoastră, dar...

FUNȚIONARUL III: Nu admitem, tovarășe director. Doar dacă se trece peste trupurile noastre!

DIRECTORUL: Tovarăși, eu sînt mișcat și propun să trecem...

FUNȚIONARUL I: Nu trecem nicăieri!

DIRECTORUL: Nu, propun să trecem la tovarășul director adjunct! Ce părere ai, tovarășe director adjunct? Poți lucra într-un spațiu mai mic?

DIR. ADJUNCT: Eu... cum dorii!... cum credeți!... Ocup o cameră tot ca asta, un holșor, o bucătărioară... însă, pînă acum am tăcut, dar a sosit vremea să vorbesc. Tovarăși, eu n-am baie!

FUNȚIONARUL I: Acasă?

DIR. ADJUNCT: Nu, aici, la birou! De doi ani lucrez așa, în timp ce toți șefii de serviciu au apartament cu baie! Am tăcut pînă astăzi dar fiindcă veni vorba... Acum însă, dacă vreți să-mi mai luați și dependențele, eu...

FUNȚIONARUL II: Dar nu se poate! Să-l lăsăm pe tovarășul adjunct fără dependențe? Să stea tovarășul director adjunct inghesuit? Nu se poate!

DIRECTORUL: Totuși, tovarăși, aici ar putea să locuiască salariați cu copii și...



FUNȚIONARUL I: Și noi ce sîntem, tovarășe director? Nu sîntem salariați? A-dică să plece salariați ca să vină salariați? Asta-i birocratie!

DIRECTORUL: Da, dar să vedeți, ei le-ar putea folosi ca locuințe, pe cînd noi le folosim ca birouri și...

FUNȚIONARUL II: Și ce e biroul? Nu e tot o locuință? Și pe urmă, vă rog să mă credeți (patetic) eu totdeauna am spus că atunci cînd vin la birou mă simt ca acasă! Și apoi cine știe dacă în spațiul tovarășului adjunct nu vine un șef de secție, un referent sau așa ceva! Spuneți și dumneavoastră, e admisibil aceasta din punct de vedere ierarhic? Nu, eu cred că tovarășul director adjunct are un spațiu normal!

DIRECTORUL ADJUNCT: Tovarăși, eu sînt mișcat de grija dumneavoastră și vă rog să-mi dați voie să mă retrag la mine în bucătărie... asta... la mine în birou căci am de lucru...

DIRECTORUL: Nu, nu, mai stați să discutăm! Tovarășe contabil-șef, dumneata poți să cedezi ceva?

CONTABILUL: Eu, dacă-mi da ceva cu curte, cedez tot!

DIRECTORUL: Stai frate, vrei să te muți cu biroul în curte?

CONTABILUL: Cum? Aoleo, m-am zăpăcit! Credeam că vorbiți de locuințe! Eu ce să cedez, tovarășe director? Am un birou, ce-i drept, mare! Dar m-am organizat în așa fel încît nu văd cum aș putea ceda ceva! În dependențe în arhiva pe anii trecuți! În baie în copile, în bucătărie în evidența și în hol îl țîn pe tata!

DIRECTORUL: Ce face?

CONTABILUL: A, nu în permanență, nu mai cînd vine din provincie, știți, de ce să se ducă la hotel, dacă am aici atîta loc? Eventual cînd nu e tata în București aș putea să cedez holul. Dar baia, dependențele, să vedeți...

FUNȚIONARUL III: Nu, tovarăși, nu se poate! Tovarășul contabil-șef lucrează cu cifre, cu prime, trebuie să-i creăm condiții să numere! Să socotească! Eu propun să nu ne atingem!

CONTABILUL: Tovarăși, eu sînt mișcat de grija dumneavoastră și...

DIRECTORUL: Să trecem la personal! Cred că ei s-ar putea restrînge! Stau funcționarii noștri cîte doi în cîte-un birou, în care ușor ar intra cîinci!

FUNȚIONARUL II: Și de ce să între cîinci, tovarășe director? Să-i inghesuim pe funcționarii noștri ca să între aici alți funcționari?

FUNȚIONARUL I: Sigur! N-are nici un rost să-i dezavantajăm pe ai noștri pentru niște oameni străini! Fiecare întreprindere trebuie să aibă grijă de funcționarii ei! Noi am pus mina pe blocul ăsta și nu trebuie să-l cedăm! Mare e, central e, apă caldă, apă rece, două lifuri, hol, pivniță, dependențe, bucătării separate, să tot faci birouri în el (Bate cineva la ușă).

FUNȚIONARUL III: Tovarășe director, o a-dresă de la minister!

DIRECTORUL: Multumesc! Ce scrie (desface și citește) Hm!... Da! Tovarăși, în incheierea ședinței, vreau să vă spun încă o dată că sînt mișcat de grija dv. și...

DIRECTORUL ADJUNCT: Și eu sînt mișcat!

CONTABILUL: Și eu sînt mișcat!

(Voci: Și noi sîntem mișcați!)

DIRECTORUL: Știu, tovarăși, toți sîntem mișcați! Scrie în adresa asta! Ne-a mișcat... ministerul în alt local, și blocul acesta îl eliberăm pentru locuințe! Așa că, ridică ședința! Luni... ne mișcăm! Hai, tovarășe contabil, ce-ai rămas pe gînduri?

CONTABILUL: Mă gîndesc ce măsuri fără rost ia și ministerul!

DIRECTORUL: De ce fără rost?

CONTABILUL: Păi eu... ce mă fac cu tata?



Intr-o seară de iulie, Remus Matora, perceptor pensionar din Vințul de Sus, coborî anevoie din căruța care-l adusese de la gară, mulțumi țaranului și intră în curtea fratelui său Simion, președintele Sfatului popular din Bicălat. Ocoli intrarea principală, bijobil prin întuneric, înjură poticnindu-se în niște bolovani și ajunse la ușa bucătăriei. Se opri să-și tragă răsuflarea. Scoase bătăta din buzunar și își șterse sudoarea de pe ceafa groasă și de pe chelie. Pe urmă se frecă anume la ochi pînă și-l roși. Nu bătu la ușă, ci intră de-a dreptul. Fratele și cumnata se arătară foarte mirați cînd îl văzură, se ridicară de la masă și se apropiară de el.

- Bine-ai venit, frate Remi! Am vin și n-am cu cine-l bea, spuse bucuros Simion. Pe urmă băgă de seamă că Remi era în haine negre. Departe de a zîmbi, el avea și o figură foarte gravă.

Simion parcă avu o presimțire că s-a înțimplat ceva neplăcut.

- Ce vînt te aduce la ora asta? îl întrebă apoi pe Remi, întinzîndu-l mîna.

- Heee!, dragă Simioane, nu vin cu vești bune... A murit bietul tata...

Spunînd aceste cuvinte, Remi oftă a jale, își trase un scaun și se așeză zdrobit de durere și de oboseala drumului. Simion continuă să mestece stînd în picioare lingă masă. Se înecă, tuși, și, apucînd paharul de vin de pe masă, îl goli dintr-o înghițitură.

Nevastă-sa, Ileana, spuse liniștit:

- Dumnezeu să-l ierte... Dar, dragă cumnate, nu vrei să îmbruci ceva? Îi fi ostent de drum.

Remi oftă din nou, făcu un gest cu mîna și spuse:

- De mîncare îmi arde mie acum?

Totuși îi era foame. Își apropiie scaunul de masă și nu spuse nimic cînd cumnata îi puse dinainte o farfurie cu friptură rece de vitel. Incepu să mînce în liniște. Simion se așeză și el în partea cealaltă a mesei, ceru Ileanei un pahar pentru fratele său, îl umplu cu vin și apoi își rezemă fruntea în palme, îndurerat.

- Cînd e înmormîntarea? întrebă Ileana, gîndindu-se că nu are ciorapi negri.

- Miine după masă, răspunse cu gura plină Remi. Apoi adăugă, cerîndu-și parcă tertare: N-am mîncat nimic de azi dimineață...

- Păi ia și mîncă, îl imble Ileana. O să pornim de dimineață, nu? întrebă ea întorcîndu-se către bărbatul ei.

După cîteva clipe Simion răspunse în silă, ca și cum și-ar fi adunat gîndurile de departe:

- Pe la șapte...

- Măș duce să-mi calc rochia... spuse ea în șoaptă, sfiloasă în fața durerii ce lovise pe cei doi frați.

Puse pe masă o farfurie cu plăcinte, strînse vasele ce nu mai erau de trebuință și plecă. Remi își goli paharul de vin și infulecă grăbit o plăcintă.

Cîteva minute în bucătărie nu se mai auzi decît molfăitul celui ce minca. Simion îl umplu iar paharul fără să și-l uite pe al său.

- Cînd a...

Nu-și termină întrebarea, sfilîndu-se să rostească ultimul cuvînt.

- Ieri către seară. De-abia azi dimineață a venit Lîmpia lui Bujgău să mă vestească...

- Săracu' tata... ce om bun era...

Remi nu spuse nimic. În farfurie mai rămăsese o singură plăcintă și Remi se jena s-o ia. Își șterse buzele cu un colț al feței de masă, fără să-și dezlipească privirile de pe farfurie. Simion îl văzu, înțelese lăcomia din privirile lui, dar nu zise nimic.

- Bune plăcinte face cumnata, ție-ți-o Dumnezeu, spuse Remi sorbind din pahar.

Dar Simion tăcea, găsînd că pofta de mîncare a fratelui său era cam nepotrivită.

- Ei, hai s-o mînc și p-asta, se încurajă Remi, înșfăcînd și ultima plăcintă.

- Ce ție și cu vîta asta, spuse el ca scuză. Mîncîci, bei, faci copii și pe urmă te ia dracu', doamne iartă-mă...

- Praf și pulbere... rosti gînditor Simion. Cîți ani avea tata?

- Vreo 86...

- Ba eu cred că împlînise 90.

- Ba nu...

- Mi-aduc amînte că atunci cînd a luat-o pe Minodora, zicea că-i mai bătrîn decît ea cu 30 de ani. Cu Minodora am umblat la școală...

- Dar Minodora era mai mare ca tine...

- Ba nu. Eram chiar de-o seamă. Ce fată frumoasă a fost săraca, maștera noastră, și cum se stînce...

- Lasă c-a trăit destul. Dacă nu era Minodora, pădurea Căpitanului rămînea a noastră. Dar ce să mai vorbim... Săracul tata!

Noi stăm aici și bem și el zace mort. Dumnezeu să-l ierte...



Clocnîră paharele și băură. Remi își răsucl o țigară, și-o aprînse și trase cu poftă din ea. Mîncarea și vinul îi creau o stare de bună dispoziție pe care nu și-o putea infrînge. Fără să știe de ce, numeroase întîmplări din copilărie îi veneau în mînte.

- Ți-amîntești cînd ne-am scaldat în Valea Albîntilor și au intrat vacile în porumbiștea popii?

- Dar cum să nu?... Mi-a dat tata o palmă de mi-au sărit doi dinți, spuse Simion zîmbînd. Că strașnică mină mai avea. Știu că într-o seară a venit ciurdaru' după bani. L-a bătut tata de numai jîndarii îl-au putut scoate din miini. Mai să-l omoare...

- Eram prea mic, nu-mi aduc amînte, spuse Remi...

Clocnîră în tăcere și băură. Cana se goli dar amîndoi mai aveau chef de vorbă. Tocmai atunci intră Ileana.

- Ți-am așternut patul în prînzitor, spuse ea cumnatului. Dacă ești ostent...

- Fii bună, umple cana, o rugă Simion. Noi mai stăm. Ce zici, frate?

- Ne vedem așa de rar că n-apucăm nici odată să ne terminăm poveștile. Și-apoi nici n-aș putea dormi cînd bietul tata...

Pînă reveni Ileana cu vinul, cei doi frați tăcură. O căruță trecu, zdruncinîndu-se pe drumul pietros. Cîinii deșteptați din somn începură să latre. Undeva în apropiere mugî o vacă. Apoi toate zgomotele se topiră în întunericul cald al nopții.

Ileana puse cana cu vin pe masă.

- Dacă mai vrei, putești să vă luați. Am adus damigeana în tirnaș. Eu măș culca...

- Du-te liniștită și te culcă. Mîntenaș ne culcăm și noi, spuse Simion.

Ileana ieși. Cei doi frați căzură pe gînduri.

- În seara asta ar fi trebuit să mă duc la Onisfor să-l rog să-mi adune finul, spuse Simion într-un tîrziu. Pînă nu începe iar să ploaie că mi se duce dracului otava...

- D-apoi, dragă frate, dacă vrei du-te. Sau să viu și eu cu tine?

- Nu mă mai duc. Un tată am avut și eu pe lumea asta...

- Ce să facem? Toți ne ducem odată și odată... Noroc...

- Dumnezeu să ne ție!

Băură. Ștergîndu-și mustața căruntă cu dosul mîinii, Simion întrebă:

- Ții mînte cum zicea tata cînd clocnea paharul?

- Nu.

- Dumnezeu să ne îmburde în rai cît mai tîrziu!

Remi izbucni în ris și după el și Simion. După seriozitatea pe care și-o impuseseră prea îndelungată vreme, acum nu se mai puteau opri din ris. Rideau cu hohote cîntîndu-și bustul înainte și înapoi și izbîndu-se cu palmele peste genunchi. Dar ca la comandă,

- incremeniră deodată, pătrunși de același sentiment. Se jenu să se privească în ochi. Tăcură rușinați și, ca să-și ascundă stînje-neala, își răsuciră cite o țigară. Pe urmă băură. Deodată fereastra se zbătu în cercevele și un tunet prelung făcu să zăngăne paharele pe masă. Indată după aceea începu să plouă.

- Na, asta îmi mai lipsea. Mi se mucezește otava în cîmp, Dumnezeu! mami! ei de vreme, sudul Simion.

- O să ne umplem de tină miine... se îngrijoră Remi, privindu-și ghețele de box. De o lună de zile n-a plouat și tocmai acum s-a potrivit să moară și tata...

- Eu îmi iau cizmele dacă nu stă ploaja... Dar Aurel vine oare la comandă?

- De ce să nu vie? Nu-i și el feciorul lui tata? Și dacă nu vine, nu-i nici un bai. Și așa ne face familia de ocară.

- Măi, Remi mă, nu vorbi așa. Aurel e muzicant, nu-i cerșetor... Să fie aici ne-ar cînta din... cum îi zice?

- Sacșifon.

- Așa... așa... sacsofon. Și Simion începu să cînte încet:

„Crești pădure și te-ndeasă

Numai loc de casă-mi laaaaăă...”

- Măi, Simioane! exclamă Remi. Dar Simion nu păru de loc jenat.

- Cum ar mai cînta și tata, săracul... Cum îi plăcea să petreacă... Și cînd mă gîndesc că a murit, că-l bagă în pămînt și-o să-l roadă viermii, m-apucă o jale de-mi vine să mă prăpădesc...

Cuprîns pe neașteptate de jale, Simion izbucni în plîns. Sughîta de tremura carnea pe el.

- Oh, săracul tata... săracul tata... Mai bine îmi murea Iolana și îmi putrezea otava... Oooh! Doamne, doamne!...

Remi simți cum i se umezesc ochii. O mare dragoste față de fratele său îi cuprînse inima și îl făcu să ocolească masa și să vină lingă

Desen de S. Novac



- Mi se pare că tot d-ta m-ai tuns și data trecută...

- Imposibil, eu lucrez aici numai de un an!

el. Se îmbrățișară și se sărutară plângind amar.

- Am rămas singuri, orfani de mamă, orfani de tată... Oooh! Și mine îl bagă în groapă, să putrezească... Săracul tata, săracul tata...

În cele din urmă suspinele și sughițurile se răriră. Cel doi orfani își șterseră lacrimile cu batista, își suflară nasurile și își umplură paharele. Ciocniră.

Simion ieși în tîrnat și aduse damigeana în bucătărie. Umplu cana, apoi din cană turnă în pahare. Își îndemnă fratele:

- Țasta-ți mai rece.

După ce sorbi din pahar, Remi spuse:

- Din ce bei, din ce ai mai bea!... Bun vin!...

- Bun... mi-l aduce Horvath, de pomană, că-l mai ajut și eu cum pot. Și n'ai să mă crezi, tocmai alaltăieri mă gindeam să fac cumva să-ți trimit și tatii. Acuma...

Și lui Simion iar i se umplură ochii de lacrimi.

- Asta așa-i... Ne duceam cam rar pe la el, recunosc Remi. Dar avem fiecare ne-cazurile noastre. Uite, Mărioara mea vrea să se mărite cu un ceferist prăpădit, care are numa' o pereche de nădragi. Parcă-l bolundă. Mumă-sa ar lăsa-o. Eu am încercat ba cu binele, ba cu răul, dar nu-l modru. Plinge și zice că se omoară. Și uite așa o ducem de trei săptămîni. Nu mai am zi bună în casă...

Dar în loc să-l înțeleagă, Simion îl învinuie:

- Dacă ești prost... De ce nu faci cum a făcut tata cu Silvia? Trage-ți vreo două cu corbaciul și ține-o vreo trei zile nemincată în pivniță. Să vezi cum se lecuiește. Cu tata nu era de glumit, zău așa...

- Eu n'am înima ala, spuse încet Remi.

- Aici nu-i vorba de inimă... Hei, strașnic rumin o mai fost tata!...

- Și eu n'am nici batir o fotografie de-a lui... s-o arăt la copil și să le spun: uite așa era moșul vost'...



Simion rămase un răstimp pe gînduri. Își încrunță sprincenele și începu să se scarpine în cap, semne care-l făcură pe Remi să înțeleagă că fratele lui încerca să-și amintească ceva. Fără să scoată o vorbă, Simion se ridică de pe scaun și ieși clătîindu-se. Remi profită de singurătate golind două pahare unul după altul. Se gîndi apoi că gestul acesta nu-l face cinste, dar se mîngie spunîndu-și că și Simion băuse înainte de a sosi el așa că de-abia acum era la egalitate.

Simion intră ținînd în mînă o fotografie de mărimea cărților poștale. Se oprî în picioare lângă masă și întinse fotografia sub lampă ca s-o poată privi mai bine.

- Ce noroc că am luat fotografia asta de acasă acum cinci ani... Uite-l aici, parcă ar fi viu...

Remi se ridică și el în picioare. Amîndoi frații stăteau acum alături privind cu lacrimi în ochi chipul răposatului. Cite amintiri, cite gînduri nu le deștepta zimbetul blind al scumpului lor părinte! Cite regrete și cite reproșuri nu-și făceau în adîncul inimii, pentru că atît cit trăise nu-l știuseră prețui. Iar acum era prea tîrziu. Începură să plîngă în tăcere ținîndu-se de după gît și privind printre lacrimi fotografia.

- N-am să te uit niciodată... bolborosi Simion, ștergîndu-și lacrimile cu dosul mîinii.

- Nici eu... spuse Remi suspînînd.

Dar nu-și isprăvi bine vorbele că luă fotografia din mîna fratelui său și o privi mai de aproape.

- Dar parcă îmi amintesc că tata nu purta barbă... spuse el nehotărît.

- Nu, n'a purtat barbă niciodată... Tu nu ți-l mai amintești, frate? Eu nu-l pot uita. Uite, închid ochii și parcă-l văd...

- Măi, Simioane, fotografia asta parcă n'ar fi a tatei, ia uită-te și tu. Țasta de aici are barbă.

- Nu ți-e rușine, mă Remi? Să nu-l mai cunoști tu pe tată-tău! îl mustră Simion luîndu-l fotografia. Fruntea, ochii, nasul... Cine mai avea oare un nas ca al tatei?...

Dar Remi nu prea părea convîns. Totuși nu îndrăzni să-și contrazică fratele. Întrebă nesigur:

- Dar barba? Ziceai că tata nu purta barbă...

- Hm! Da... Parcă nu purta... Adică de unde știm noi că nu purta? N'am mai dat pe acasă de un car de vreme... Poate că între timp...

Remi întoarse fotografia pe dos. Cîti cu voce tare:

- „Iosif Cimpean, 1938“...

- Să știi că ăsta-i socru-meu... recunosc Simion. Sintem niște ticăloși, frate Remi...

Remi izbucni în ris. Degeaba clătina Simion din cap în semn de mustrare. Remi rîdea ca un nebun. În cele din urmă reuși să se stăpînească.

- Doamne iartă-mă, că parcă mi-a luat dracul mînișle, spuse el făcîndu-și cruce.

Simion se uită la el cu silă și dispreț. Remi ridică paharul.

- D'apoi, frate Simioane, dumnezeu să ne imburde în rai...

- cit mai tîrziu, întregi Simion urarea, apucîndu-și paharul.



- A venit iarna, tovarășe administrator, și n-avem păcură!
- Încearcă și mata cu juică fiartă.

Desen de H. Leru

LANSAREA SATELITULUI AMERICAN



— ...Atențiune...



— Gata...!

Urmarea (rectificăm : urmările) la Conferința N.A.T.O.

Desen de Cik Damadian

IN LUMINA FAPTELOR

Regrete eterne

După cum relatează „Libération”, ministerul de interne al Austriei a dispus suprimarea ziarului emigranților unguri, care apărea la Salzburg, din pricina articolelor sale cu caracter fascist și anti-semit.

Hotărîrea ministerului de interne austriac vine să confirme în chip grăitor tendințele și scopurile „eroilor” luptei pentru „libertate” maghiari, pe care, la un an de la rebeliunea contrarevoluționară din Ungaria, îi comemorează în zgomotoase și sfîșietoare „ceremonii” în treaga reacțiune mondială, în frunte cu cercurile oficiale americane.

De altfel, aceste ceremonii sforăitoare par să fie partea cea mai substanțială a contribuției americane pentru ușurarea exilului „eroilor” de la Budapesta. Căci, după cum se știe, Statele Unite n-au acordat drept de azil decît unui număr foarte mic dintre refugiații unguri, grosul bandelor rămînînd pe spina rea guvernului austriac, căruia, după cum se vede, îi produc destulă bătaie de cap.

În rest, guvernatorul cutare, senatorul X și secretarul de stat Y au declarat cu adîncă și iremediabilă duioșie „Nu vă vom uita niciodată!”...

E drept, nu se poate stabili cu precizie dacă această declarație se referă în esență la „eroii” rebeliunii maghiare sau la dolarii investiți din belșug în singurea și nefericita lor aventură...

Impotriva familiarismului

Presa occidentală ne comunică noutăți cu privire la viața parlamentară a Austriei. Se pare că, în urma inițiativei mai multor deputați, vor avea loc prefaceri cu totul excepționale. E vorba de propunerea unui grup de parlamentari, adresată colegilor lor din opoziție, de a se lua în comun un angajament solemn pentru excluderea din limbajul dezbaterilor din incinta înaltului for a unor termeni prea „familiari”, cum ar fi: „băutori de singe”, „neghiob”, „potatie”, „șobolani de hazna” și alții asemănători.

Nu ni se comunică deocamdată dacă propunerea a fost adoptată. E sigur însă că realizarea acestei inovații va știrbi considerabil farmecul specific tradițional care face faima unui adevărat parlament burghez.

În lipsa schimbului de expresii pitorești și „familiare”, rămîne ca acest farmec parlamentar să fie asigurat în continuare de schimburile, nu mai puțin tradiționale, de ghionturi și scatoalce, de a căror înlăturare încă nu se vorbește nimic.

Inovații medicale

O controversă violentă a intervenit recent, după cum ne informează Agenția Reuter, între d. Wilfried Calnan, directorul unui spital din Texas, și un tribunal din același stat, într-o chestiune eminentamente medicală.

D. Calnan a fost și este de părere că bolnavii trebuie repartizați în saloane și secții după natura bolilor: contagioase, pulmonare, O.R.L., chirurgie, etc. Tribunalul a fost și a rămas de

părere că bolnavii trebuie împărțiți în două secții strict separate: albi și negri, indiferent de maladia de care suferă.

Intrucît Tribunalul a dat și o hotărîre în cest sens, iar d. Calnan n-a putut descoperi latura științifică a acestei teorii medicale, respectivul spital din Texas a rămas deocamdată fără director. Înaintîndu-și demisia, d. Calnan a declarat: „Acești bolnavi nu sînt pentru mine albi și negri, ci ființe umane care au nevoie de ajutor. În deplină conștiință nu pot da ascultare unor injoncțiuni contrarii principiilor mele morale”.

Ținînd seama că în toate împrejurările în care e vorba de asemenea confruntări între alb și negru, anumite cercuri americane văd roșu, e sigur că doctorul Calnan va trebui să dea socoteală în curînd în legătură cu calitatea sa de... „mină a Moscovei”!...

O lovitură teribilă

Noile autorități din Malaia, colonie devenită de curînd, după cum se știe, dominion britanic, au hotărît să dea lovitură de moarte... comunismului. Într-adevăr un decret proaspăt prevedea interzicerea vinzării, folosirii sau posesiei oricărei embleme avînd forma unei stele în cinci colțuri sau a ciocanului cîsecera. În plus, s-au luat măsuri drastice pentru înlăturarea stelei roșii care împodobește unele avioane jucării aflate în comerț.

Se speră că, grație acestor măsuri pline de înțelepciune și subtilitate, comunismul va fi nimicît cu desăvîrșire, dacă nu în întreaga Asie de sud-est, cel puțin în Malaia...

De pe urma culorilor

În legătură cu rezultatele unor asemenea măsuri radicale ca acelea luate recent în Malaia, e de amintit semnificativă soartă a faimosului „premier înarmat” dintr-o țară vecină cu Malaia, Tailanda. Este vorba de maresalul Pibul Songgram. După cum se știe, campaniile sale susținute și amănunțit pregătite (maresalul thailandez a interzis cerneală roșie și țiglele roșii de pe casă! etc) nu i-au putut asigura nici guvernarea veșnică și, cu atât mai puțin, distrugerea comunismului.

În prezent, în urma unei revolte armate care a avut loc în Tailanda, maresalul se află în exil prin Europa, unde, în timpul îndelungatelor sale ofensive împotriva culorii roșii, a avut grijă să-și asigure considerabile depozite de bani albi pentru zile negre.

La sosirea sa în Paris, d. Pibul Songgram a făcut presei această declarație tulburătoare și profundă: „Dacă n-ar fi trebuit să plec din țară, aș fi rămas acolo”.

Se pare că, urmînd glorioasa tradiție a lui Bao Dai și a altor strălucți camarazi de luptă împotriva stelelor și culorilor, maresalul se va stabili în Franța, întrucît, deși om al americanilor și dușman al culorii roșii, în Statele Unite a avea de întîmpinat riscuri de pe urma altei culori, indezirabile acolo, aceea a propriului său ten...

ION CĂLIMARĂ



ȘOFERUL : — N-am nici un ban, gentlemen, am făcut o cursă cu un ofițer american !

Desen de H. Leru

A cui e luna?

O problemă importantă, deosebit de arzătoare, și-a făcut apariția odată cu sateliții sovietici. Să nu vă gândiți la diversele chestiuni tehnice legate de lansarea „puilor de lună”, sau la problemele privind realizarea viitoarelor călătorii ale astrilor întocmiți de mîna omului. Nu! E vorba — după cum ne informează ziarul „Voix Ouvrière” (Geneva) — de altă problemă, și mai importantă, care s-ar putea exprima în formula: „Ce ne facem cu luna?”, întrebare chinătoare care produce insomnii somniților dreptului internațional din Apus. Firește, această întrebare e și ea o urmare a blestemăților „sateliți roșii”, care se învîrtesc nestingheriți în jurul globului, nebinevoind să țină seamă nici de granițe, nici de „zonele de influență” nici de inviolabilitatea spațiului aerian american și, culmea!, nici chiar de amabilele pronosticuri ale feluriților savanți care îl vedeau pe primul Sputnik ba dispărînd în flăcările cometei Giacobini-Zinner, ba ciuruit de ploaia meteoritilor, etc. Cum era și firesc, această scandaluoasă nepăsare și dezinvoltură a sateliților a stîrnit mînia unor „oameni de bine” din SUA, unul dintre ei, un distins consilier municipal al orașului Houston (din... Texas), prezentînd

chiar un proiect de lege pentru... interzicerea zborului sateliților sovietici deasupra orașului său!...

Mai gravă e însă problema cu luna. Ce ne facem cu luna? „A cui e luna?” — se întreabă specialiștii de peste ocean. Dacă sateliții artificiali care dau ocol pămîntului în prezent ar fi fost americani, firește întrebarea nu s-ar mai fi pus; n-ar fi avut nici un rost. Problema rămîne de mult rezolvată, încă de cînd diferitele societăți americane vinduseră pe capete parcelele loturi și pogoane din întinderea integral americană a viitoare colonii selenare. Așa, însă, cu sateliții noi pe cer, e mai puțin probabil ca pielea ursului din pădure să poată fi livrată cîndva grăbiților și increzătorilor cumpărători.

Asta arată că expeditivii businessmen nu și-au priment vechile năravuri coloniale și că stăruie să cucerească spațiile cosmice cu mijloace și mentalitate de cow-boy din Texas.

Din înălțimile ei încă neatînse, luna, acest bătrîn satelit al pămîntului, zimbește desigur cu figura buclătată și palidă în legătură cu soarele americană care i se pregătește.

G. D.

Vulpea darnică

*Nu știu prin ce minune, mai an, pe la Crăciun,
Descoperise vulpea că are suflet bun.*

*Și răspîndise vestea, să afle orisicine
Că-i dornică să facă acelor slabi doar bine!*

*„Copiii mei! Nu s vulpea din vremea lui Esop,
Măe altfel caracterul: cinstit și filantrop!”*

*Primește de la mine, oricine-ntinde laba,
De datorie marfă sau chiar și pe degeaba!*

*Am lucruri garantate, v-o spun pe cîntea mea
Pe fiecare scrie că-i „made in SUA!”*

*Doftiți! Am pentru iepuri legume congelate
Și pentru oeverițe alune (praf) uscate!*

*Veniți găini! Am boabe puțin mucegăite,
Ce-n pipotă se lasă mai grabnic mistuite!*

*Hai, rațelor! Incoace! Vedeți ce trufandale
De piermi am pe tarabă? Vi-i dau fără parale!...*

*Și tot înșiră vulpea doar bunătăți alese...
Cumpărătorii însă nu oăd să se indese!*

*Spun urmele de sînge și puful de pe bot
Că darurile vulpii te costă scump de tot!*

DAN SOLOMON

Poveste de dragoste

Delicată situație. Iar l-a părăsit Domnica pe nea Lambe. Nea Lambe e bucătarul nostru de la cantină. Domnica e ospătăreasă tot la cantină. Și mai e și marea dragoste a lui nea Lambe. Nea Lambe o iubește pe Domnica. O iubește de-i „sar ochii din cap”. Așa zice el. O iubește și din când în când o ceartă. O ceartă atât de aspru că-i invinește cite-un ochi. „Din dragoste”, susține el. „Din gelozie și din stare de ebrietate”, susține ea. Indiferent însă de motiv, vorba e că se-ntimplă. Și încă destul de des. Atunci Domnica se su-pără. Atunci nea Lambe suferă din dragoste. Suferim și noi. Nu din dragoste, de stomac. Pentru că mîncarea gătită de nea Lambe în această perioadă critică nu e de mîncat. Ciorba nu mai e ciorbă, ci un fel de ceai nefiert, fără zahăr, incolor, înodor și mai ales înspid. Dar dacă ciorba e nefiertă, în schimb chiftelele sînt arse. Atît de arse, încît nu știi dacă mîncînci cărbune pisat sau rumeguș prăjit. De tocană ce să mai vorbim?! Ori e fadă ca o bucată de iască, ori e atît de piperată că în timp ce mîncînci te simți ca armăsarul din poveste care înghite jăratc. Și toate astea numai din cauză că nea Lambe iubește. Iubește ca Romeo și suferă ca Othello. Oftează și gătește ca vai de lume. Altădată, în împrejurări asemănătoare, interveneam și noi. Puneam o vorbă pe lingă Domnica, o rugam, insistam și pînă la urmă reușeam să-i împăcăm. Nea Lambe devenea mai drăgăstos. Așa așteptam și noi. Pentru că, după împăcare, mîncarea devenea din nou gustoasă. Dar... (fiindcă se pare că în fiecare poveste de dragoste trebuie să intervină un „dar”) așa cum în povestea de dragoste a lui Faust și a Margaretel a intervenit Mefisto, iar în povestea lui Othello și a Desdemonel a intervenit Jago... tot așa în frumoasa poveste de dragoste a lui Nea Lambe și a Domnicăi a intervenit Iliuță. Sau - cum i se mai spune - tovarășu' „magaziner”. Pentru că Iliuță e magaziner. Tot la cantină. Și s-a îndrăgostit și el de Domnica. Vedeți deci de ce e atît de delicată situația. Pentru că dacă Iliuță suferă din dragoste nu ies din magazie alte alimente decît cartofi. Și iar e vai de noi. Căm încercat acum cîteva zile s-o convingem pe Domnica să se împace cu nea Lambe. Nefericită idee! Am mîncat numai cartofi. Cartofi - ciorbă, cartofi - salată, cartofi - iah-nie, cartofi - tocană, cartofi fierți, cartofi prăjiți, cartofi gratinați... cartofi și iar cartofi. C-așa e Iliuță cînd suferă din dragoste. Nu se mai ocupă de magazie. Delicată situație. Sîntem între ciocan și nicovală, adică între nea Lambe și Iliuță. La ora asta nea Lambe e distrus iar Iliuță e fericit. Ce vreți, Iliuță are și alte argumente cu care s-o convingă pe Domnica de intensitatea pasiunii lui. Are motoretă. Și are și ceas de aur extra-plat. Și scurtă de piele, cu pantaloni tot de piele. Și cizme Burger. Dar mai ales motoretă îi place Domnicăi. Că

Iliuță o plimbă. Și motoretă ca a lui Iliuță mai rar. Nea Lambe umblă să înșinueze că Iliuță... Cică e numai un's'pe pe doi ca și el, și atunci, de unde?... Ei dar ce nu spune omu' la neceaz? Iar nea Lambe e foarte necăjit. Ca și noi de altfel. Mîine m-am învîlt de la serviciu. Mă duc la polyclinică. O să cer un concediu de boală de trei zile. Din cauza stomacului.

.....

În lipsa mea s-au petrecut evenimente mari. Nea Lambe e din nou vesel. Și fericit. S-a împăcat cu Domnica. Iar sîntem în serie de cartofi. Bine gătiți, cu gust, dar numai cartofi. Cică directorul l-a chemat pe Iliuță și l-a atras atenția că la magazia cantinei nu prea merge treaba și că el, magazinerul, va trebui să tragă consecințele. Avea dreptate nea Lambe. De unde ceas extra-plat, de unde Bûrgere și mai ales de unde motoretă? „Acum cred că s-a zis și cu motoretă, se bucură nea Lambe. Să vedem pe unde o să scoată dumnealui cămașa. Că fără motoretă!...”

.....

A vîndut motoretă. Era și de așteptat. După toate cîte s-au întîmplat! A trebuit dumnealui, Iliuță, să tragă consecințele. Că doar așa a spus și directorul. Și l-a tras. Am auzit că mai vrea să pună ceva și să-și cumpere motocicletă. Mare, cu ataș. Că acum, de cînd a fost scos din funcția de magaziner și numit șef al serviciului aprovizionării, alta e situația. Că l-au făcut și doi's'pe pe trei. Nea Lambe e la pămînt. Iar noi la regim. Domnica vrea acum să se mărite cu Iliuță. Ce ne facem?

.....

Am de gînd să cer transfer la altă instituție. Mai bine zis la altă cantină. Fiindcă aici nu mai e de trăit. Iliuță iar a fost sancționat și iar a trebuit să tragă consecințele. S-a văzut că nici la serviciul aprovizionării nu prea merge treaba. După ce-a fost criticat, dumnealui a fost scos și de la acest serviciu și numit administrator al cantinei. Acum își vînde motocicletă. Că vrea să-și cumpere mașină. Domnica e în al șaptelea cer, nea Lambe disperat, iar noi lîjniți de foame.

.....

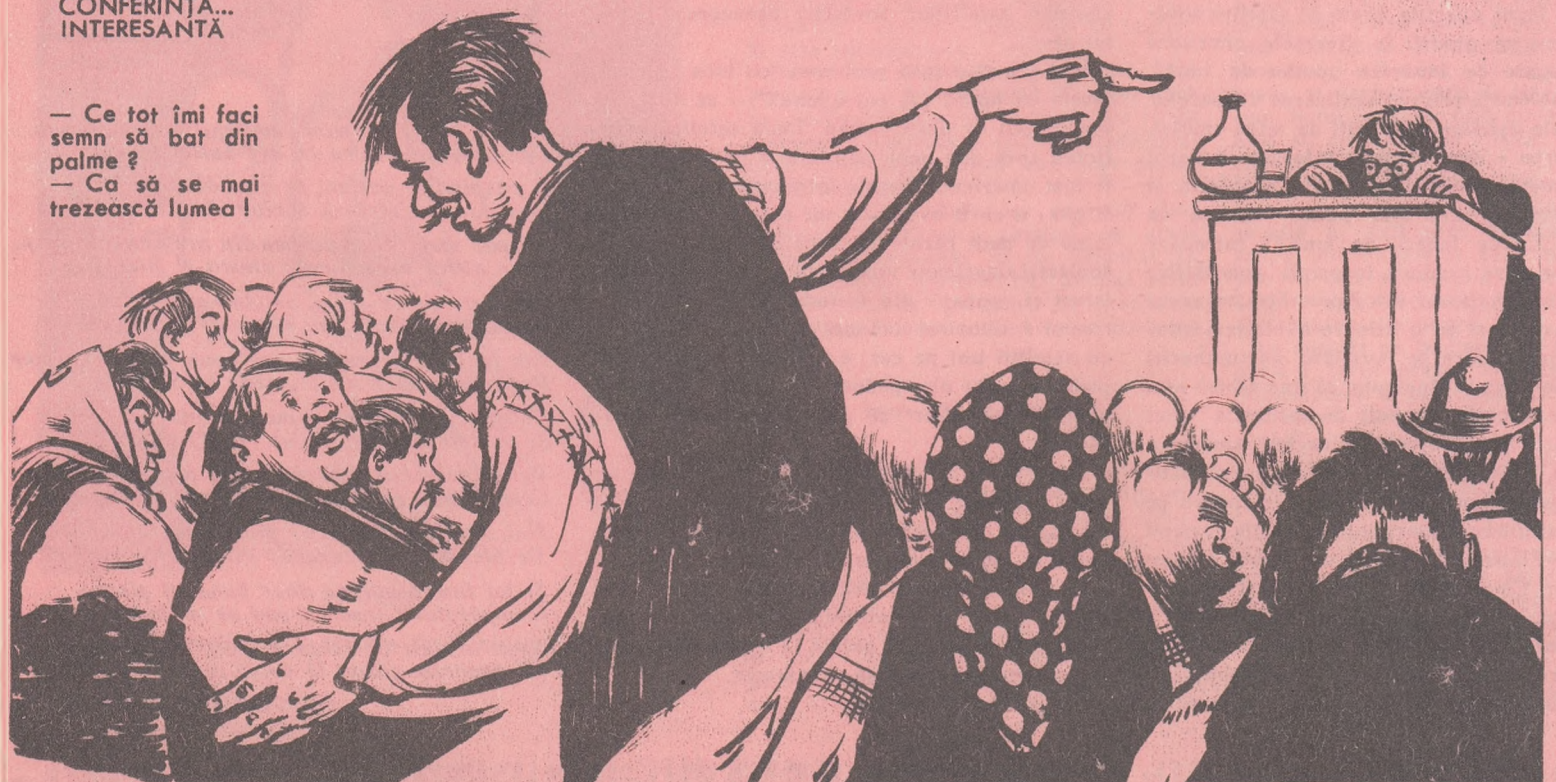
Mi s-a promis că la-ntii voi fi transferat. M-am interesat de noua cantină. N-au bucătar. Au bucătăreasă. Și e măritată, cu șoferul instituției. Așa că are mașină la dispoziție. Slavă domnului!

.....

Nu mă mai transfer. Domnica s-a întors din nou la nea Lambe. S-a întors că n-a avut încotro. Era și normal. Fiindcă avea dreptate nea Lambe. De unde extra-plat, de unde Bûrgere?... Pînă la urmă... A rămas biata fată fără mașină: că acum s-a zis într-adevăr și cu mașina, și cu motocicletă, și cu motoretă, și cu mirele, (pentru cîteva ani cel puțin!). Azi la prînz am mîncat niște sarmale grozave. În foi de viță. E în formă nea Lambe. Și e bine dispus. Mai ales că noul administrator al cantinei e un om mai în vîrstă, serios, înșurat și nu-i plac nici motoretele, nici motocicletele, nici mașinile. Așa că... cel puțin cîteva ani... nu mă mai transfer.

CONFERINȚĂ... INTERESANTĂ

— Ce tot îmi faci semn să bat din palme?
— Ca să se mai trezească lumea!



Desen de M. Gion



EL : — Draga mea, te-au uitat cu încălțăminte de astă vară.
EA : — Dar de unde, sînt din pantofii soșii acum trei zile !

Desen de Getta Brătescu

AL. VIANU

S-a întimplat într-un birou

Tovarășul Veștemean, directorul școlii de președinți de pe lângă Sfatul popular regional Stalin, e un om bogat. Are o soție o comoară, un suflet un tezaur și cîțiva prieteni înimi de aur. În asemenea situații, un om pretinde neapărat să fie respectat, cuvîntul lui să fie lege, iar legea, cuvîntul lui.

Și iată că la secția rațională de repartizare a forțelor de muncă din Orașul Stalin mai există oameni pentru care personalitatea și prestigiul tovarășului Veștemean sînt încă necunoscute. Una dintre aceste ființe neștiutoare este și funcționara Iuliana Neumann.

Într-o bună zi, a intrat în biroul ei stimabilul Veștemean :

— Bună ziua, tovarășă !

— Bună ziua, a rostit Iuliana, uitînd să răspundă „Săru'mina”.

— M'am gîndit să-mi încadrez soția, a continuat directorul nostru.

— Foarte bine, a rostit funcționara. Aveți cererea ?

— N'am nici o cerere, dar îi am pe șeful de cadre de la T.A.P.L.

Și atunci Iuliana Neumann a răspuns :

— E foarte bine că-l aveți, dar avem și noi oarecare norme după care ne conducem. Noi repartizăm oamenii în ordinea înscrierilor. Nu vă putem repartiza soția unde vreți dumneavoastră, și în nici un caz în clupa de față, treaba asta nu se face cît ai bate din palme.

Și atunci Veștemean nu a mai bătut din palme ; a bătut din

pumni. A izbit cu pumnul în masă. Prima izbîtură a ținut loc de cerere, iar a doua, de semnătură.

La al treilea contact dintre pumnul și masă, a apărut, ca prin farmec, un șef al T.A.P.L.-ului, Gabriel Ion. A fost pus imediat în curent cu noua situație creată, și a cerut „lămuriri” suplimentare îndărătnicei salariate.

Și... Femela îndărătnică a răspuns :

— Nu fi... Despot Vodă, fiindcă nu-i asta Rețeta fericirii ! Eu respect dispozițiile !

— Dumneata să respecti Omul ! a tunat Gabriel („Omul cu „O” mare, fiindcă era vorba de Veștemean). Dispozițiile sînt făcute de oameni, nu oamenii de dispoziții, și, în concluzie, oamenii dispun de dispoziții...

Dar tovarășa Iuliana, foarte slabă în cuvinte încrucișate, a continuat pe înțelesul ei :

— Unu : noi respectăm ordinea înscrierilor ; doi : cei repartizați la T.A.P.L. au nevoie de o anumită pregătire, trei : v'am repartizat la T.A.P.L. pe tovarășa Scherer.

— Patru, a replicat Gabriel : primesc pe cine am eu chef, cinci : o să ai de-a face cu mine...

— Șase, a adăugat Veștemean : și cu mine, că și eu sînt cineva... Cînd au ajuns la zece, Gabriel a schimbat placa :

— Uite ce, în condițiile astea o să numărăm pînă la o mie și tot fără vreun rezultat. Propun o tranzacție : țî-o primesc pe Scherer, dă-mi-o pe Veștemean. Le angajez pe amîndouă.

Iuliana Neumann a refuzat această tranzacție de schimb în natură, și a cerut cu perseverență să se respecte dispozițiile legale.

Și „duo”-ul Veștemean - Gabriel a părăsit biroul, trîntind ușa.

A doua zi, amenințările au continuat pe cale telefonică.

Încearcă oamenii tot felul de căi...

Cu centironul

Tovarășul Axente Bălan a întîlnit-o într-o zi, cu ani în urmă pe Valeria Voinescu din Ploiești. Drăguță, tînăra, fată de treabă, s-a îndrăgostit tovarășul Axente, lunea. Și într-o zi și-a luat Bălan înima în dinți și i-a spus : „Ascultă Valerio, vrei să fii soția mea ?” Iar Valeria a lăsat ochii în jos, și a spus „Da !” Asta i-a fost greșeala. Că dacă în loc să lase ochii în jos ar fi deschis bine ochii, ar fi spus „poate”. Dar ea a spus „Da”. Și a adăugat : „Eu o să-ți fiu Julietă, dar tu ai să te porți ca Romeo ?” La care tovarășul Axente și-a pus mina pe inimă : „Valerico mamă, Romeo a fost un fleac pe lângă mine !” Și a îmbrățișat-o, lăsînd o lacrimă să cadă pe umărul ei, pentru că el purta un costum nou, și nu era sigur dacă lacrima lese.

De atunci cei doi au fost nedespărțiți. Pînă cînd într-o zi Valeria a lăsat iar ochii în jos : „Axente dragă... știi... Romeo... a vrut s-o ia pe Julietă de nevastă !” La care tovarășul Axente Bălan, mare specialist în Shakespeare, a răspuns : „Știu ! Dar n'a luat-o ! Că s-a opus familia ! Și pe urmă eu nu vreau să pătesc ce-a pățit Romeo ! N'ai văzut ce li s'a întimplat pentru că au ținut morțiș să se căsătorească ? Dacă Romeo ar fi fost băiat deștept și nu se încapățîna, bătrînii n'ar fi aflat nimic și cei doi mai trăiau și azi !”

A mai insistat Valerica, pe tema căsătoriei, de vreo cîteva ori, pînă ce, într-o zi, Axente s-a răstît : „Ascultă Valerico, Romeo, Romeo, dar eu vreau să trăiesc ! Nu trebuie s-o iei și tu așa, mot-a-mot, cu punct și cu virgulă ! Las-o baltă !”

Și ani s'au perindat unul după altul, la Axente s'au perindat una după alta, pînă ce într-o zi Valerica a adus pe lume un copil. Axente și-a recunoscut copilul, dar apoi, precum Romeo, s'a expulzat singur de acasă și a poposit în calitate de salariat al Sfatului

popular pe meleagurile comunei Lețcani din raionul Iași. Ce putea să facă Valerica ? S'a dus la Tribunal la Ploiești și judecătorii de acolo l'au obligat pe Romeo Bălan cel mare să plătească 180 lei drept pensie de întreținere pentru Romeo Bălan cel mic. Dar cu Axente nu te joci. A făcut recurs, ca un tată, împotriva copilului, și a obținut să plătească lei 116 lunar plus 50 lei alocația de car-tețelă ! Care va să zică tot și-a clupit copilul de 14 lei ! Bun băiat Romeo al nostru ! Om de inimă și, mai ales, larg ! Atît de larg, încît au trecut luni de zile și n'a trimis de la Lețcani nici o lețcaie !

Și atunci, și-a luat Valeria copilul și l'a adus la tata. Tata, care la Lețcani avea acum o dublură în rolul Julietei, cînd și-a văzut copilul, a început să plîngă și a scos 500 de lei. Gurile rele spun că a plîns după cei 500 dar nimeni nu poate spune cu precizie ce s'a petrecut în sufletul tatălui cînd a dat 500 fiului. Cert este că, cuprîns de remușcări, și-a invitat, pentru noaptea aceea, copilul și pe mama lui să doarmă la el.

Și în noaptea aceea, tovarășul Axente Bălan și-a muștrat nevasta. Dar nu i'a dat muștrare verbală sau avertisment scris. Nu. A muștrat-o cu centironul. Mama țipa, copilul plîngea și tatăl trăgea. Și a dat Romeo în Julietă, i'a dat și de alocație, și de pensie, i'a dat cît a putut. Ca un tată. Și a rămas cu o amintire Valerica, de la Romeo Bălan al ei : Certificatul medical nr. 1832 din 30 septembrie 1957 care constată afecțiunea tatălui pentru mamă, în numele fiului. Aceasta este pînă aici „trista poveste plină de jale a lui Axente și a Valeriei sale”.

Dar povestea nu se va opri aici. O să fie judecat frumosul Axente. Pentru că Valerica nu vrea să mai zăcă în stare de catalepsie. Vrea să-i demonstreze lui Romeo al ei că mama și copilul nu se întretin cu centironul. Copilul are trei anșori. Încă nu știm cît are tătăl. Serie în Codul penal.

SORIN RĂȘCANU

după un material trimis de corespondentul nostru voluntar din Ploiești, Ilie Spirea.

In satul lui Miluț

Miluț e aiurea, zău așa! Cît timp n-a fost electrificată comuna, toată ziua, bună ziua, îl vedeai că se repede să ia trenul.

- Incotro, Miluț?

- Mi-a scris sora-meă din București să-i aduc niște șosete nailon cu ajur de la cooperativa noastră satească. Și fiindcă tot sînt la oraș, vreau să-mi cum-păr niște sticle de lampă nr. 11 și o săpăligă pentru plîvit.

Poftim!

Stăteam în gazdă la bătrîna maică-sa (în fiecare vară cite o săptămîină-două). Intr-o zi, o văd că mulge vaca și mi se face o poftă grozavă de mămă-ligută cu lapte proaspăt.

- Îți fac, maică, spune femeia, numai... stai să pice Miluț!

- Iar Miluț? Ți s-o fi ispră-vit făcălețul și ai de gînd să-l trimiți la București, după unul nou!

Rîde baba:

- Nu s-a isprăvit făcălețul! S-a isprăvit sarea! Da' mai are Miluț la el acasă vreo doi-trei pumni, pînă s-o duce la oraș!

Și bătrîna-i aiurea, îmi spun. Așa că mă duc de capul meu la cooperativa, să văd ce tot au cu ea, săraca, de o ocolesc sătenii cale de șapte poște, pe la Bucu-rești.

- Un kil de sare? comand eu omului de după teighea.

- De Bălătești sau de Bazna?

- De bucătărie!

- N-avem!

Puțin descumpănit, relau de astă-dată pe alt ton:

- Dar, mă rog frumos, dv. aici, la cooperativă, ce aveți?

- Ce se vede prin rafturi! Lapte praf...

- Mersi! Imi face vaca babei Leana, gata dizolvat!

- ...becuri...

- Dumneata nu știi că nu-i electrificată comuna?

- Ba știu, oftează omul, da'

vara, prin București, după un costum de plajă.

- Asta avem! izbucnește vin-zătorul, fericit că în sfîrșit mă poate mulțumi.

„Ei, drăcie! - îmi zic - uite că există unele locuri unde se mai petrec chestii din as-tea”.

Pînă la urmă mi-am pus în mămăliguță sarea împrumutată de Miluț. Spre toamnă, cînd s-a răcit vremea și au dat ploile, m-am întors la București și l-am predat nevesti-mi prețioasa achi-zitie.

- A, ești foarte drăguț, mi-a spus ea, dar nu trebuia să aduci costum de plajă tocmai de la țară. Se găsesc acum și în maga-zinele din Capitală, cite vrei!

Peste cîtva timp îl întilnesc pe Miluț prin piața Sfintu' Gheorghe.

- Tot după sare? îl întreb, după calda stringere de mină.

Rîdea:

- Ba după becuri!

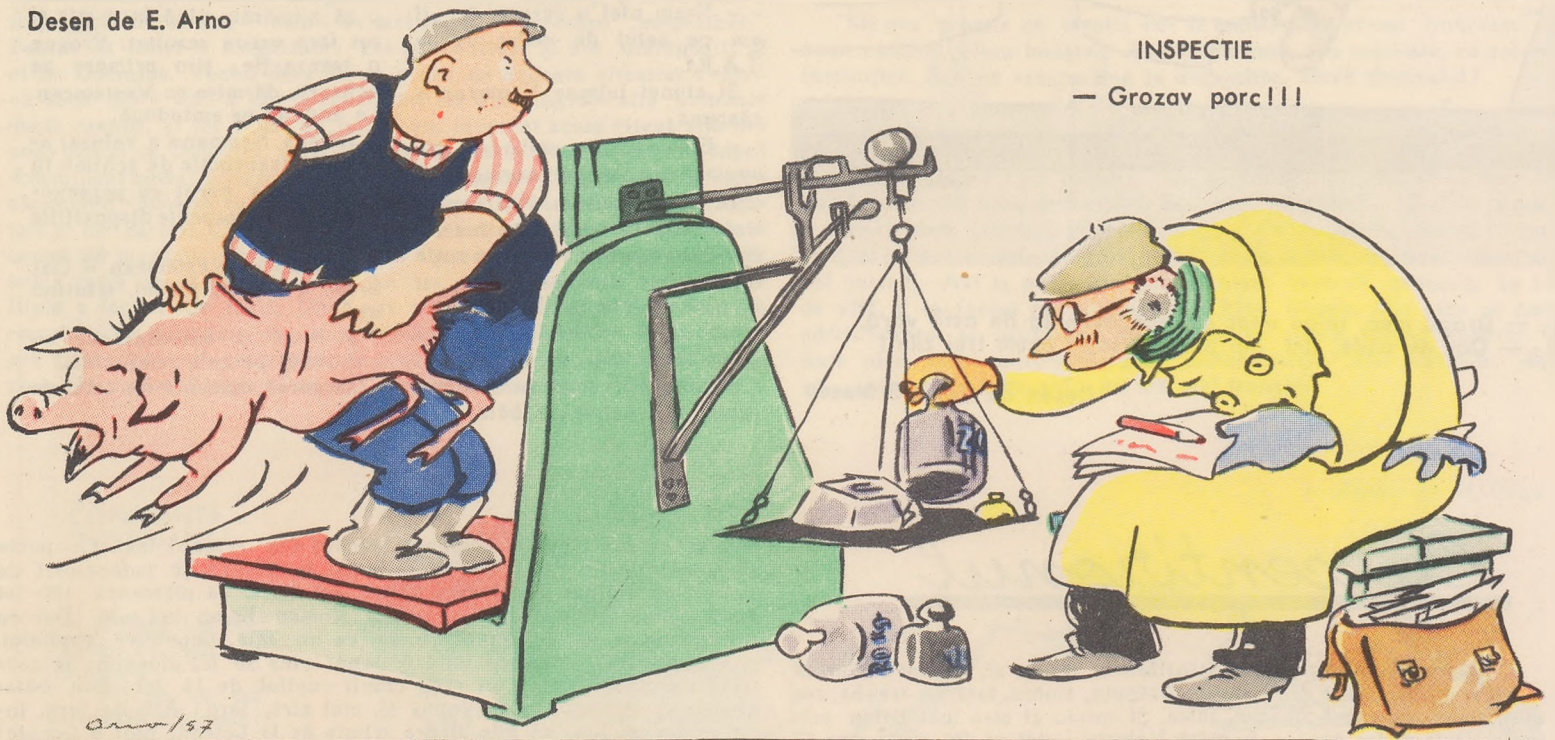
- Ei, drăcie! După cite-mi amintesc, becuri avea coopera-tiva cu diuimul!



nu știu cel de la bază, care ne planifică marfa. Dacă vrei cuie de șită, îmi spun ei, fa și 500 de becuri, poate băgați lumină între timp!

Inghit în sec și-mi amintesc că nevastă-meă a alergat toată

Desen de E. Arno



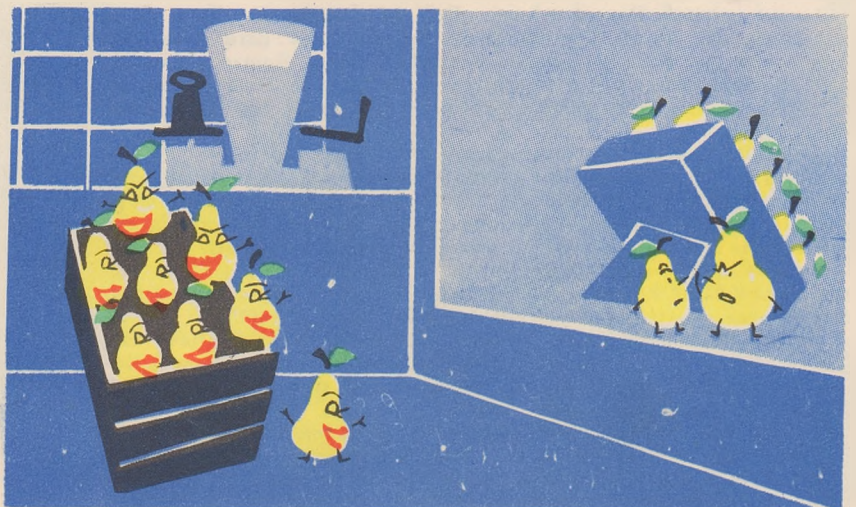
FĂRĂ CUVINTE

Desen de Pavel Ilies

Referitor la măr-furile din vitrină și cele din magazin

- Să nu te prind că ieși din vitrină! Alea-s niște stricate.

Desen de Paven



- Da, dar ne-am electrificat, între timp!

- Cu atât mai mult!

- Ba cu atât mai puțin! Când au deschis cutiile la cooperativă, becurile erau de 120, iar nouă ne trebuiau de 220. Am luat atunci din alea de 120 de 1-am adus soră-mi, aici, la București, cîteva, iar ea mi-a dat în schimb din cele de 220, că în București găsești din astea cîte vrei!

Imi trec degetele prin păr, ca amețit, și întreb:

- Păi, de ce ai mai adus surorii dumitale, becurile cooperativei, ca ea să facă schimb cu dumneata, cînd putea foarte bine să-și ia direct de aici, de la magazin?

- Da' noi să nu sprijinim cooperativa, tovarășe? mă ia Miluț de sus. Ea, cooperativa, să rămînă cu becurile nevîndute, și să nu-și facă planul?

Ne-am despărțit. Pe urmă, am intrat la magazinul universal de lingă piață, unde aveam de tirguit ceva. La lift dau nas în nas cu un vechi cunoscut:

- Ce mai faci? întreb, bucuros de o conversație nouă.

- Vreau să-mi cumpăr niște pantaloni de doc!

- Cam subțiri pentru decembrie! și devin deodată plictisit, nu știu de ce.

- Păi, nu-i iau pentru acum, ci pentru la vara viitoare!

- Și ce-ai să faci cu banii vara viitoare?

- Am să-mi cumpăr căciulă, că vara asta, în august, am uitat



de ea și am rămas tot cu cea veche!

L-am privit lung, i-am strîns mina grăbit și am renunțat să

mai aștept liftul. (Hotărît, Miluț nu e singurul consumator alurea!). La raionul respectiv, am declarat în schimb, ostentativ și răspicat:

- Vreau o pereche de galoși! Vinzătorul a oftat adînc și mî-a spus:

- Și eu vreau! Dar în materie de cauciucărle, n-am decît opinii!

Am rămas cu gura căscată, totuși am luat o pereche de opinii... am pus-o bine... iar la vară cînd o să mă duc din nou la Miluț, o să-l pun să cumpere o pereche de galoși de la cooperativa... o să facem schimb

și astfel iarna viitoare o să pot umbla prin zăpadă fără grijă.

Ingenuoasă soluție, nu?



CRITICĂ SUPRAREALISTĂ

Desen de H. Guttman

STELIAN FILIP

Cap de poet

*Dorind, din nu știu ce motiv ascuns,
Pe frontul poeziei să reziste,
A scris oreo cinci poeme „moderniste”
Și-i merge faima, ca de popă tuns.*

*Il vezi umblînd mereu pe la reviste
La care alții încă n-au pătruns,
Uimit că nu-s gustate îndeajuns
Destrițele-i imagini pesimiste.*

*Fîind lipsit de-un titlu mai concret,
Ii zice lumea „tînărul poet”
Și, hotărît, doqada e destulă.*

*Să-și contureze existența-n spațiu,
Pe țeasta lunguiață ca o nulă
Și-a potriovit frizura lui Horațiu.*



— Grrppx... jvnxu... xnpil...
— Benpp... xpr... grrr...

PETIȚIE

CĂTRE ZEUL

TIMPULUI

O Cronos, din palatul olimpic de cleștar
In care faci chiohanuri cu vedre de nectar,
Ca să-ți simplifice munca și-ai divizat făptura
Și-ai obligat să-asculte de ritmul tău natura.
Pe lângă ere, veacuri și ani, tu, tipicar
Luși din ceruri luna zărlind-o'n calendar
Și-ai provocat dezastru: din muritori o sumă
Lau douăzeci de zile din lună cam în glumă,
Își mișcă teneoia cu încetinitorul,
Puși pe taifas la slujbă ei nu cunosc ce-i zorul,
Ba mulți se trag prin colțuri (că i-am văzut chiar eu)
Să tragă aghioase sub semnul lui Morfeu.
Dar planul se-mplinește și fapturi evident
Cu precădere tocmai în ultimul moment.
Atunci tot muritorul se-ntinde, se trezește
Și cu înversunare la muncă năvălește;
Lucrează toți cu rionă și cu febrilitate:
Mai multă cantitate, mai multă cantitate!
Electric se repede prea somnoroasa ceată
Ca să te prindă Cronos, ca să te-nhațe-odată,
Sirenele'n uzină pe tonul lor înalt
Le trîmbitează marșul obștescului asalt,
Șarjînd cumplit momentul pe bidoii de fum
Se-aointă toți să prindă prea iutele ACUM...

Cu prima săptămînă din luna oititoare
Tîrziu, pe cîmpul muncii, cînd calmul reappare
Zărești atunci sub raza sentinelor debuturi,
Cum zac pe cîmp mormane, cadaore de rebuturi.

Deci constatînd că omul lucrează cînd tu treci
In calendarul nostru cam peste douăzeci,
Soluția, o Cronos, eu cred că-i indicată
Să-ncepi numărătorea de la această dată,
Și să termini o lună la cincizeci, ca apoi
Să-nceapă următorea cu douăzeci și doi.
Propunerea aceasta, gîndește-te la ea.
Te salutăm bătrîne cu tot... et cetera.

V. D. POPA

Urzica printre... animale

Să-nșepi pe oameni, oă dați seama,
A devenit ceva banal,
Deci poposim cu epigrama
Puțin și'n regnul animal.

Racului:
Exemplu multor oameni ești
Prin caracterul tău de soi:
Tu singurul te mai roșești
Că'n oiașă mergi tot înapoi.

Vacii:
Nu meriți versuri elegante
Și nici măcar un cuvîntel,
Că'n unele restaurante
Apari pe listă drept... purcel.

Cocoșului:
De tine, al ogrăzii bariton,
Nu are nimeni ce să zică.
Doar ești unicul ceas autohton,
Ce niciodată... nu se strică.

Pisicii:
Te plîmbi trufașă prin odate
De soarta care și-a fost scrisă:
Tu poți să faci în casă baie
Și-atunci cînd apa e închisă.



Dulciuri

Fursecuri

Fabrica „Semagra” din București, care produce dulciuri, are și unele... amărăciuni.

I le provoacă I.E.C. (Întreprinderea expediere a coletelor).

Această întreprindere își planifică să ridice de la „Semagra” doar de două ori pe săptămînă produsele destinate expediției, ceea ce e cu totul insuficient față de ritmul de producție al fabricii.

„Semagra” consideră anormal ca, în vreme ce vagoanele cu materie primă îi vin zilnic, produsele ce le obține din această materie primă să-i fie expediate doar de două ori pe săptămînă.

Inconveniențele acestei situații sînt evidente: cînd lăzile cu produse, neexpediate la timp, stau stivă în curtea fabricii, înseamnă că produsele ajung cu întîrziere la consumatori, iar cînd marfa nu circulă înseamnă că stau blocați în ea banii fabricii.

Dar repetatele demersuri ale „Semagrei”, formulate în termeni oricît de dulci, nu reușesc să-i îndulcească și pe tovarășii de la I.E.C.

Deci nu sînt bine expediate dulciurile produse de „Semagra”, pentru că la I.E.C. sînt oameni... acri.

Praline

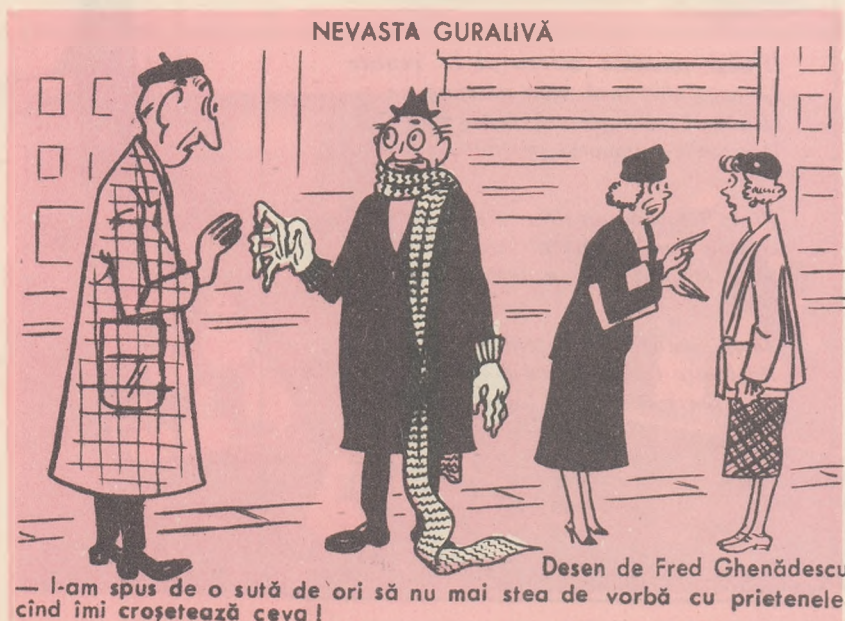
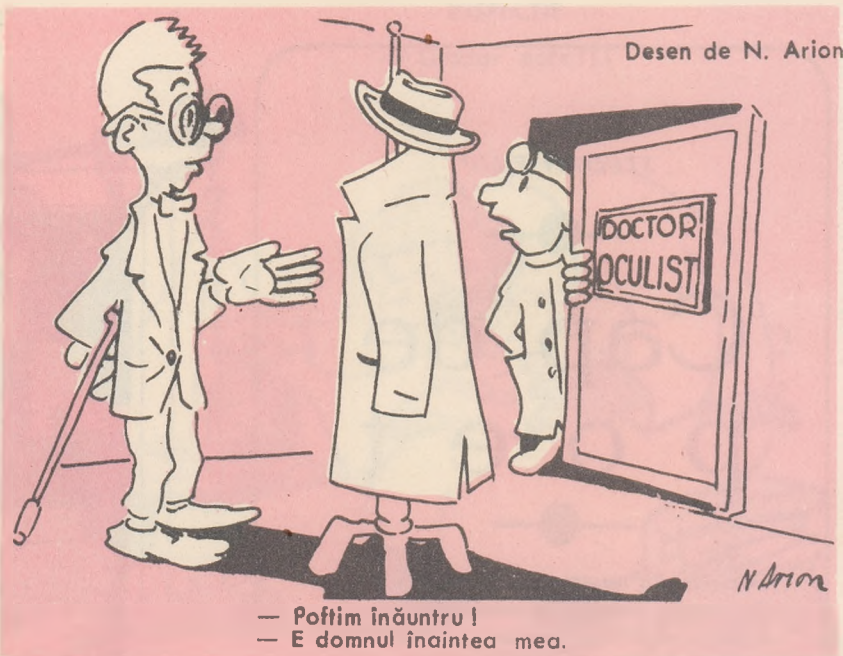
Ni se relatează că planificarea și dirijarea unor produse zaharoase prezintă serioase lacune.

La baza centrală „I.C.R.A.” din București a „Direcției generale comerciale a produselor cu ridicata” stau, depozitate, mari cantități de produse zaharoase care, cum se zice în termeni comerciali, nu pot fi absorbite de piața Capitalei, - în vreme ce, la sate, aceste produse mult căutate de populația rurală, nu există în magazine.

Relatarea primită nu ne spune dacă printre aceste „produse zaharoase” se află și faimoasele bunătăți ale copilăriei: candel, pistii și bigi-bigii, dar se află desigur cîteva sortimente de bomboane.

Deci funcționarii de la I.C.R.A., care așa înțeleg să distribuie „produsele zaharoase”, nu sînt niște... bomboane de funcționari.

C. von DANTE





Aud că mai circulă prin unele locuri vechea superstiție cum că, în nu știu care zi din săptămână, ar fi... trei ceasuri rele.

Prin alte locuri sînt alte superstiții. De exemplu, la noi în Galați, superstiția zice că e un singur ceas rău: ceasul public de la stația de tramvai din centrul orașului, - dar nu numai o dată pe săptămână, ci tot anul.

E singurul ceas public din Galați, și nici acesta nu funcționează cum trebuie: sau stă cu săptămînile, sau merge înainte ori înapoi cu... lunile.

Faptul e cunoscut, fiindcă de buna funcționare a sus-numitului ceas public răspunde o instituție serioasă: „Întreprinderile comunale Galați”, iar de reparat, cînd se strică, îl repară o întreprindere gălățeană la fel de serioasă: „Cooperativa tehnică metalurgică”.

Pesemne însă că răspunderea e aproximativă, iar reparațiile sînt superficiale - pentru că felul cum funcționează acest ceas a ajuns ceva... de-ți stă ceasul.

Încearcă tu, dragă Urzico, să intervii în... ceasul al unsprezecelea, ca să determini o dată pentru totdeauna, o reparație radicală, a ceasului în chestiune care prea e mereu stricat.

Încearcă, zău...

Să fie într-un... ceas bun.

N. Poștașu, Galați

URZICO DRAGĂ,

Acum 8 luni, la secția de ajustaj a fabricii noastre s-a început montarea a două rampe de control. Confundînd speciile, respectivă secție așteaptă probabil să treacă și luna a noua pentru a da viață sarcinii sale. Trebuie să recunoști că e vorba de o mică exagerare din partea ajustorilor noștri, sarcina în chestiune putînd fi realizată în numai două-trei săptămîni, iar rampele montate... în nici alt. Sau poate că, fiind vorba de ajustaj, s-ar impune o „ajustare” a însăși ajustorilor? Oricum ar fi, așteptăm să se producă în sfîrșit nașterea. Că pînă atunci, poate-și găsesc și nașul.

Mihail Perva
„Industria Bumbacului A”
București

URZICUȚO,

Află despre noi, cele opt tone de fontă de la fabrica de postav „Azuga”, că am împlinit 4 ani de cînd așteptăm să fim ridicare de către I.C.M. Cîmpina. Cum cei de la I.C.M. Cîmpina așteaptă probabil să avem mai

întîi cei șapte ani de acasă și apoi să ne infleze, te rugăm pe tine, Urzicuto, să intervii și să ne obții o dispensă de vîrstă. Sau, dacă îți este mai ușor, dispensează-ți tu pe cei de la I.C.M. de birocrațismul și nepăsarea cu care-și privesc sarcinile. Poate în felul acesta vor reveni la sentimente mai... părintești.

În numele celor opt tone de fontă veche,
Dir. Toth Adalbert
Azuga

URZICO DRAGĂ,

Uzinele „Semănătoarea” posedă - cum e și firesc - citeva magazine de materiale. Magazinele de materiale nu posedă - cum ar fi firesc - o instalație de încălzire pentru timp de iarnă. Iarna însă - cum e foarte firesc - posedă principalul defect de a fi friguroasă. Iar inginerul nostru șef, tovarășul Chirvaîn, posedă - în mod cu totul nefiresc - o doză masivă de insensibilitate față de condițiile climatice în care lucrează tovarășii magazineri. Mă rog frumos acum: una din două! Ori se schimbă iarna în vară, ori pune tov. inginer Chirvaîn mai multă căldură în îndeplinirea sarcinilor sale. Deși acum, cînd îți scriu, observ că există și o a treia soluție: să pună căldură... de-a-dreptul în magazine! Dar înainte de sosirea verii!

Stela Haratunian
București

URZICUȚO,

Să vezi tu ce frumos e la noi în sat! Și ce mai monumente avem!

Întîi, e clădirea fostului sfat popular. Sau, mai bine zis, fosta clădire a sfatului popular, pentru că sfatul s-a mutat la Ologi.

Pe urmă e fostul viitor grajd comunal. Viitor, pentru că urma să fie, și fost, pentru că n-a mai urmat nimic. Așa că și asta e o ruină. Nu istorică, totuși monument.

În sfîrșit, cel mai monument din toate e președintele sfatului popular de care ține satul nostru. Președintele nu e istoric, nu e o ruină și nu e gospodar. Dar fiind monument, e nemuritor și rece. Rece, adică față de aspectul satului nostru.

Noi, Urzicuto, drept să-ți spunem, am mai avea niște monumente și la sfatul popular raional Turnu Măgurele, care știe tot, vede tot și inghite tot. Întrucît, însă, de la satul nostru și pînă la aceste monumente e o distanță bunicească, îți vom scrie despre ele cu altă ocazie. Eventual atunci cînd le vom simți... mai aproape.

Gh. Fusea
satul Secara, com. Ologi
raionul Turnu Măgurele

DRAGĂ URZICO,

Ce vine după 31 decembrie? 1 ianuarie sau 1 martie? Te întreb pe tine, pentru că tovarășii de la serviciul de Prevederi Sociale al raionului Grivița Roșie n-au izbutit să soluționeze în aproape un an de zile această dificilă problemă

Desen de Gh. Chiriac



— Ulte d-le, nu mai vine nici un călător să mă împingă și pe mine!...

calendaristică. Astfel, după ce serviciul de prevederi sociale al Sfatului popular Roman mi-a achitat pensia pînă la 31 decembrie 1956 - dată la care dosarul mi-a fost transferat la București - raionul Grivița Roșie, de care aparțin acum, mi-a plătit în continuare pensia... de la 1 martie 1957. Cînd am amintit că în calendar mai figurează și ianuarie și februarie, tovarășilor de la raionul Grivița Roșie nu le-a venit să creadă așa că au început să trimită fel și fel de adrese la Roman, pentru confirmarea extraordinare mele comunicări. Cei de la Roman, la rîndu-le, probabil că nici ei n-au izbutit să cadă de acord asupra problemei, așa că raionul Grivița Roșie - București a rămas, pînă azi, tot fără răspuns, iar eu... tot fără pensie (pe ianuarie și februarie). Un singur lucru mă mai preocupă: fiind vorba de calendar, nu cumva își închipuie respectivelor S.P.S.-uri că problema se poate soluționa... la calendă?

Ilie Munteanu
Pensionar

Str. Octavian Cocorăscu 60
București

URZICO DRAGĂ,

Fiindcă e cam frig afară, propun să se mai pună niște lemne pe foc.

Lemnele se află însă în gara Gănești (la vreo șase kilometri de Tirnăveni), unde - pe o rampă - mai există ceva dintr-o fostă cantitate de 70 de metri cubi de lemn de construcție, iar - pe altă rampă - mai există ceva dintr-o fostă cantitate de citeva sute de kilograme de

scoarță de stejar. De mirare că a mai rămas și atît din aceste materiale, care zac de cîțiva ani, uitate acolo, sub cerul liber, bătute de toate ploile și de toate vînturile.

La ce-ar fi fost bune aceste materiale lemnoase, știți: cele de construcție ar fi fost bune la... construcție, iar scoarța de stejar la extragerea taninului, substanță foarte utilă în industrie. Dar, precum îți spusese, în loc să fi fost utilizate, materialele de mai sus s-au îrosit, parte dispărînd, parte putrezind.

Și aud că, răspunzătoare de această situație, ar fi... funcționarii silvice din Blaj.

Așa că propun, dragă Urzico, să fie puse pe foc...

...să fie, acum, puse pe foc aceste materiale lemnoase, care nu mai sînt bune nici pentru construcție, nici pentru tanin.

Bocșiș Simion
Tirnăveni

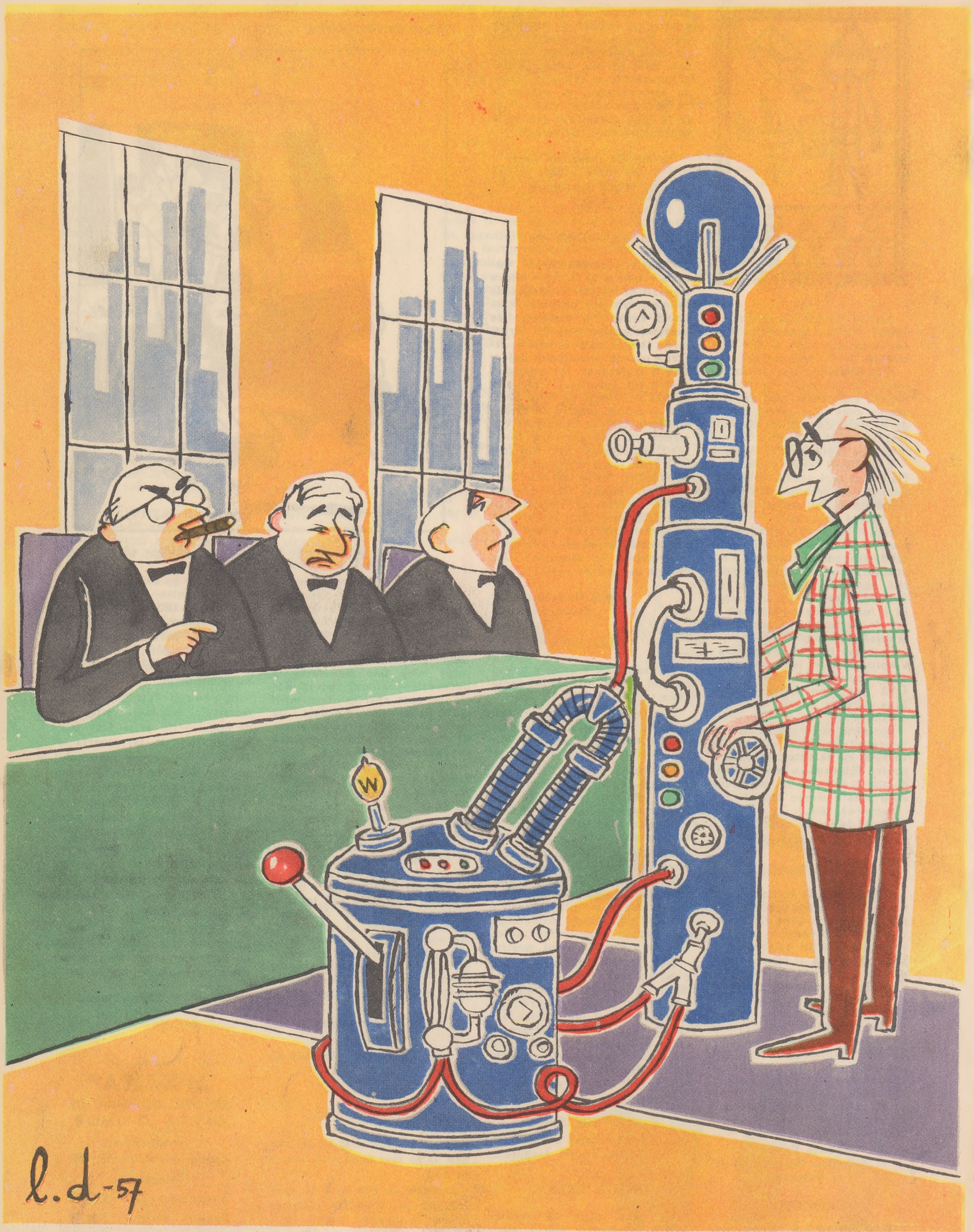
„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:

Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție 4.28.15

Interurban 27



— La ce e bună asta ?
— La nimic !
— Și atunci de ce s-o fabricăm ?
— Fiindcă n-o au rușii...

Desen de L. Darian